Ч. 44. Пятниця 10 марта (25 лютого) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Австрия а Угорщина. — Кн. Фердинанд болгарский в Льондоні. — Події в Росиї і російско-японьска війна.

Недавно тому доносили ми, що союз австрийских промисловців ухвалив на случай, коли би відділене Угорщини від Австриї під взглядом економічним було неуникнимим, щоби приступити до того відділеня як найскорше, а не установляти ніяких провізорий, іменно же не установляти стану переходового заведенєм межимитової лінії для поодиноких артикулів. Союз промисловців виходить з того становища, що австрийский промисл не міг би дальше зносити того тягару, який на него вкладають видатки на спільну армію. До сеї ухвали австрийских промисловців привязують велику вагу, бо они взивають правительство і парлямент, щоби стануло також на сім становищи супротив всїх миродайних чинників. Причину до сего виступленя австрийских промисловців дала та обставина, що по недавних авдиенциях угорских полїтиків у Цїсаря, розійшла ся чутка і удержує ся уперто, що найвисший миродайний чинник в нашім житю державнім — як то доносять віденьскі ґазети — рішив ся зробити Угорщині уступку на поли економічнім в заміну за удержанє спільности армії.

Кн. Фердинанд болгарский перебуває тепер в Льондонї, де приїхав дня 6 с. м. в гостину до анґлїйского короля. Анґлїйска праса повитала князя сердечно а „Times“ заговорила при сїй нагоді о полїтицї Анґлїї на Балканї і так пише: Анґлїйска полїтика на Балканї має одну цїль перед очима: охорону европейского мира. Маємо надію, що кн. Фердинанд послухає тих, котрі радять єму поступати згідно з тими змаганями Анґлїї. Єсть то не лиш в інтересї Европи, але й Болгариї, щоби здержати розшалїлї елементи, що під боком Болгариї роблять неспокій. Болгария повинна всїма силами піддержувати змаганя держав до заведеня порядку і спокою в Македониї.

З Петербурга доносять, що за кілька днїв буде скликана комісия під проводом міністра Булиґіна, до котрої увійдуть члени земств і теперішної ради державної. Тота комісия виготовить проєкт закона о виборі і складї народного собора. Говорять загально, що вибори до того собора відбудуть ся за два місяцї. Скоро той собор збере ся, одержить рід конституциї, але лиш такої, що буде мати голос дорадчий. Собор буде складати ся з двох палат, вибраної і іменованої царем а цар буде рішати по вислуханю тих палат. Комітет міністрів буде знесений а замість него буде установлена рада міністрів, котрої президентом має стати ґр. Сольский, теперішний член ради державної; але рада міністрів не буде одвічальна перед собором.

З Петербурга доносять: Для задемонстрованя против комісиї робітничої, що мала під проводом сенатора Шидловского радити над поліпшенєм долї робітників, а котра взагалї викликувала велике недовірє, застрайкували майже всї робітники в Петербурзї другий раз. Межи страйкуючими суть також робітники державного арсеналу і робітники варстатів корабельних. Страйк в сих обох підприємствах єсть великим ударом для правительства, бо узброєнє і фабрикация военних материялів значно припізняють ся. До страйку прилучили ся також і робітники путилївских фабрик. Були, що правда, робітники, котрі не хотїли страйкувати, але другі їх до того змусили, а в наслїдок того прийшло було навіть до бійки між робітниками.

О тім, що діє ся на Кавказї, годі довідати ся правди; але з ріжних вістий російских і заграничних, з приватних і урядових, здаєсь виходити, що там настала не так революция як анархія, серед котрої нїхто не знає, чого хоче і що робить, або що робити має. Ка-

---

13)

Найменші держави в Европі.

(Після Фр. Шридера, Г. Гармсторфа, Р. Петермана і др. зладив — К. Вербин).

(Дальше).

В який спосіб дїм гри приходить безпосередно до гроший, се видко, скоро лиш раз перейти ся по салях; але як він їх видає, се належить вже за кулїси. Посесори дому гри під невинною назвою „Товариства морских купелїв і кружка чужинців“ взяли були в 1883 р. касино в Монте Карльо на 30 лїт в посесию, а в 1897 р. продовжено ту угоду аж до 1948 р. Тоді приступили они до того підприємства з капіталом 30 мілїонів франків, котрий розділили на 60.000 акций по 5.000 франків. Більшу часть тих акций одержали були члени родини Блянка, що став ся був реформатором дому гри і поставив єго на теперішній висоті. Тоті акциї знаходять ся тепер в руках синдикату в Парижи. Бідні акционери жалують ся тепер на дуже малі доходи зі свого капіталу; стогнуть і нарікають мимо того, що банк все ще виказує що року звиш 30 мілїонів франків доходу. Але той величезний дохід пожирають й не малі видатки, як видко із слїдуючих важнїйших:

Апанажа для князя виносить 1 мілїон, платня урядників громадских, державних і віроісповідних, добродійні заведеня і служба дому гри забирає около 3 мілїонів; на театр, концерти, забави, прогульки по мори, украшеня і т. п. виходить який мілїон; вислуженина і видатки на подорож для грачів, що стратили всї гроші і не мають з чим виїхати, видає банк річно около 350.000 франків. — Більше як два мілїони франків платить банк всїляким ґазетам, именно же францускпм і американьским за всїлякого рода шумні реклями, котрі наганяють публику до Монте Карльо. При таких видатках, котрі що року збільшають ся, можна очевидно сумнївати ся, чи кождий з акционерів лишить по своїй смерти так, як покійний Блянк, 160 мілїонів франків чистого майна.

Найбільше гроший приспорюють банкови гості з Анґлїї, Америки, Франциї і Росиї. Середні грачі приходять з Італїї і Німеччини а потрохи з Австриї і Угорщини. До малих грачів належать також і деякі з Галичини, але їх тепер там майже вже не видко; давнїйшими часами бувало їх більше. Малї грачі програють мало але певно, они найменше небезпечні для банку і він длятого таких любить. Банк все то знає і розважає собі добре і длятого каже своїм інспекторам і тайним аґентам, котрих повно в салях, контролювати добре і підглядати всїх грачів і їх гру. На крупєра уважає контрольор, на контрольора невидимий іспектор, на невидимого знов невидимий, на того знов тайний аґент, а всї они разом уважають на публику. Річ очевидна, що при такім надзорі майже неможливо, щоби служба банк в якийнебудь спосіб обманювала, а обманьства того рода належать до великої рідкости. Та й банк не може грати нечестно, а навіть і не потребує того, бо дістає свої гроші в найчестнїйший спосіб, а грачі мають бодай ту розраду, що коли їх там обскубуть до чиста, то зовсїм честно.

Ще старательнїйше як сам надзір єсть впорядкована єго зміна. Ніякий крупє, ніякий контрольор не знає, до котрого стола він буде призначений або як довго він буде при якім столї стояти. Буває так, що коли такого урядника призначать до якогось стола і він там ледви перший раз скаже: „Грайте, мої панове!“ в тій хвили відкликують і переносять до якогось иньшого стола або й до иньшої салї. Так само роблять і з контрольорами, а через таку безнастанну зміну не допускають до того, щоби ті урядники порозумівали ся з собою або й з грачами. А мимо того крупєри і контрольори мають свої побічні доходи; они скоро побачать, що опорожнило ся якесь місце при столї, дають знати тим, що займають місця, щоби їх відтак відпродувати, а тоті знов дають їм за то якусь часть із свого зиску. Коли якийсь грач любить всунути крупєрови від часу до часу люйдора в руку, то крупє уважає вже пильно на єго ставки і на гроші, які банк виплачує, і подає єму або суне просто до него, щоби хтось з других грачів не загорнув їх до себе, бо, як вже знаємо, бувають між грачами і такі, котрі лиш на то чекають, щоби другим красти з під рук.

Зване крупєра не так легке, як би то здавало ся. Сама назва єсть францускa, Croupier, і значить „той, що держить банк при грі“. Крупєри виховують ся і привчають ся до сво-

жуть, що той стан викликали таки тайні аґенти російскої поліциї, котрі підводили Вірмен против магометан. Петербурґска аґентия телеґрафічна доносить тепер з Тифліса, що безпосередною причиною до розрухів було то, що якийсь член вірменьского комітету революцийного убив якогось магометанина, а магометани з мести убили відтак одного Вірменина. Коли опісля Вірмени убитому справили величавий похорон, се так роз'ярило магометан, що они кинулись на Вірмен і викликали різню. В Баку — як доносить тота сама аґентия — арештовано богато злочинців, між иньшими якогось члена межинародного революцийного комітету і дві женщини. У арештованих знайдено богато проклямаций, з котрих власти довідали ся о заговорі против ґубернатора кн. Накашідзе. Богато російских робітників виносить ся з Баку внаслідок тероризму Вірмен, котрі хотять заступити Росиян вірменьскими втікачами.

Здає ся, що вже нема сумніву, що ґен. Куропаткін програв знову одну велику битву, котра мабуть стане вже послідною не лиш для него, але й взагалі в теперішній війні, бо о скілько вже зачувати, по битві під Мукденом, в чию би она й не випала користь, державы европейскі виступлять з жаданями мира. Кажуть, що Анґлія возьме на себе, щоби спонукати Японію а Німеччина Росию до закінченя війни і заключеня мира. Положенє армії ґен. Куропаткіна має бути так прикре, що він ледви чи буде міг вирвати ся з матні, в котру попав ся. Він вже телеґрафував до царя, що мусить уступати з під Мукдена, лиш питанє, чи то єму удасть ся. Кореспондент бюра Райтера з головної кватири ґен. Курокого доносить, що Росияни в ночи з втірка на середу уступили ся з цілої лінії над рікою Шахо і вертають з поспіхом на північ. Японці поступають енерґічно наперед. Перед відворотом спалили Росияни великі запаси поживи. Занятя Мукдена сподівають ся кождої хвилі.

Новинки.

Львів, дня 9-го марта 1905.

— **Перенесеня.** П. Мініcтер справ внутрішних перенiс старостів: Жигм. Петруского з Мостиск до Переворска і Йос. Лянґого з Переворска до Калуша.

— **Доповняючий вибір** двох членів ради повітової в Ліську з громад сільских розписала президия ц. к. Намістництва на день 18 цьвітня с. р., а одного члена ради з більших посілостий на день 19 цьвітня с. р.

— **Осторожно з оружием.** З Сіняви пишуть: В Пискоровичах лучила ся дня 4-го с. м. страшна пригода. У селянина Буньовского відбувало ся весілє, на котре прибув его син Михайло Буньовский, ученик V-ої кляси ґімназияльної з Ярослава. Коли молоді виходили до церкви, хотів Михайло вистрілити для звеличеня торжественної хвилі, однако стріляв так нещасливо, що куля поцілила стоячого недалеко хлопця, котрий по коротких муках помер.

— **Смертельна пригода.** Із Станиславова доносять: Нещастна пригода лучила ся оногди в ночи на тутешнім зелізничім дворци. Именно особовий поїзд, прибуваючий з Гусятина до Станиславова о годині 1 мін. 40 в ночи наїхав плугом на занятого тоді службою зелізничого шлюсаря Адама Бучого. Ударений в голову Бучий упав на землю, а відставлений до шпиталю помер серед великих мук по кількох годинах.

— **Крадіж в суді.** Дня 1-го марта с. р. вломили ся в Новім селі коло Підволочиск незвістні злочинці через вікно до будинку тамошного суду, в котрім розбили столики урядників, підручну касу відділу для доручень і екзекуций і одну огнетревалу касу. Державна каса не потерпіла ніякої шкоди, а забрано лише з замкненого бюрка повітового судиї Старкевича суму 46 корон, передану єму того самого дня судовими урядниками яко складку на будову костела в Новім селі.

— **Небезпечний злодій.** До монастиря СС. Францішканок у Львові закрав ся оногди звістний поліциї злодій Мусаковский і украв служачому Беднарчукови срібний годинник. Коли Беднарчук, побачивши злодія, хотів его придержати, ударив его Мусаковский два рази тяжким долотом по голові і утік. Однако на крик Беднарчука пустили ся перехожі за злодієм і зловили его в Курковій улици та віддали в руки поліциї.

— **Померли** послідними днями: в Кракові Симеон Левицкий, почтовий касиер, в 59-ім роцї житя; — Юліян Костецкий, професор ґімназиї в Стрию, в 50-ім роцї житя.

Телеґрами.

Відень 9 марта. На вчерашнім засіданю палати послів вела ся дальша дискусия над законом промисловим. Перед тим ще відповідав президент міністрів др. Ґавч на інтерпеляцию пос. Шенерера в справі слів пруского міністра Райнбабена сказаних о відносинах в Галичині. Др. Ґавч заявив, що не може подати змісту ноти, бо то противить ся межинародним звичаям.

Париж 9 марта. Пос. Пресансе заповів інтерпеляцию в палаті послів в справі довгого побуту російскої фльоти на водах Мадаґаскару.

Париж 9 марта. Echo de Paris одержало депешу з Петербурґа сеї ночи о 2 год. 25 м. з такою вістию: З поля війни наспіли телеґрами з вістию, що Куропаткін змушений уступитись зі своїх позиций в центрум і на правім крилї та уступає до Теліна. Часть армії уступає через Фушун. Ситуацию Куропаткіна уважають за незвичайно критичну, бо Японці стають ся відтяти зелізницю на півночи від Мукдена і в той спосіб зробити єму відворот майже неможливим. Сподівають ся однак, що змучене здержить Японців від дальшої погоні.

го званя. В Кондамін, місточку, а поправді лиш підгородю, що лежить над морем і сполучає Монако з Монте Карльо, єсть школа для круп'єрів. Тут відбувають ся для них виклади як в справдешній школі, їх учать мішати карти, стягати ставки і виплачувати виграні, вкидати кульку до рулети і крутити рулетою, що вимагає великої зручности, обчисляти виграні і т. и.

Робота круп'єрів, котрі мусять все видїти, на все уважати, єсть мимо того, що они навикають до неї, дуже томляча і длятого они урядують що найбільше дві години одна по другій. Круп'єри мають нечувану память; они знають дуже докладно своїх грачів, їх системи, ставки і всї їх способи граня. Їх постійна платня єсть досить велика; з початку дістають около 500 франків місячно, а коли вислужать свої лїта, то дістають значну ще й пенсию. Але банк виплачує ще пенсиї і таким людем, що не були єго урядниками. То суть тоті нещасливі, що програли в Монте Карльо свої сотки тисячів або й міліони та були би пішли з торбами, як би не пенсия банку. Таким людем виплачує банк на день по одному або й по два люйдори, після того, яке становище займали они колись в суспільности. Єсть, кажуть, якась княгиня, котра програла в Монте Карльо 10 міліонів а тепер дістає від банку 14.000 франків річної ренти.

Характеристичне ще й то, що жителям Монака не вільно заходити до дому гри і там грати. Лиш раз до року в день уродин князя вільно їм входити до саль і там грати, щоби самі на собі переконали ся, як то добре, що князь заказав їм грати.

Дуже велике значінє для дому гри в Монте Карльо має безперечно реклама в ґазетах, хоч она й дуже коштує. Зато приносить она й великі користи. Множество ґазет в Европі і Америці стоять на услугах банку за добрі гроші. А тоті ґазети навіть не потребують тим журити ся, що мають писати. Банк має своє бюро кореспонденцийне, котре розсилає до всїх ґазет веліякі звістки, які могли би у великій мірі звернути увагу публику на Монте Карльо і всї розкоші та вигоди, яких там можна зазнати. До того суть специяльні, добре платні люди, котрі лиш тим займають ся. А як банк платить за такі рекламы в ґазетах, можна зміркувати з того, що одна велика париска ґазета дістає річно 80.000 франків лиш за то, що друкує що дня рядок, в котрім єсть поданий стан погоди в Монте Карльо. Річ очевидна, що в Монте Карльо мусить сидїти якийсь специяліст метеорольоґ, котрий висилає до ґазет звістку про стан погоди.

Рекламы в ґазетах появляють ся звичайно під зиму, отже тоді, коли люди з великого сьвіта або дійстно для поратованя здоровля, або задля моди і навички шукають теплїйшого воздуха і відміни в розкошах житя. З одним і з другим мусить реклама числити ся, а тоді появляють ся в ґазетах шумні „Листи з Монака“, яко „ориґінальні кореспонденциї“, котрі величають Монте Карльо яко рай для недужих і здорових, описують єго красу і вигоди в нїм і заразом успокоюючо переконують, що житє в тім раю зовсїм не дорого коштує. Такі рекламы бувають з року на рік майже однакові — ті самі гадки, лиш трохи поперекручувані та убрані в инші слова. Але лиш дуже мало хто з читаючих на тім пізнає ся, бо й як то комусь памятати сего року, що тамтого читав в сїй самій порі в ґазеті? А то преці „ориґінальна кореспонденция“, то пише очевидно якийсь знаток, так і мусить бути! І публика вірить, дає ся туманити і ловить ся як риба на принаду. Навіть люди, котрих не дуже стати на такий збиток, вибирають ся в дорогу, щоби бодай раз в житю побачити той рай на земли, так гарно описаний в ґазеті, а може ще й спробовати свого щастя. Хто знає? Може вернуть ся гроші, видані на дорогу а може.... може вернуть богачами.

Для приміру як виглядають тоті рекламы, фабриковані в Монте Карльо платними за то людьми, наводимо тут два „Листи з Монако“, виняті з одної і тої самої віденьскої ґазети в двох послїдних роках. В листї, датованім з Монте Карльо в падолистї 1903 р., сказано:

„З ошоломляючим чаром і розкошами екзотичного характеру, якими відзначають ся торжества полудневих сторін, обходило князївство Монако торжество іменин свого володїтеля Альберта І. То було сьвято сонця і цьвітів, видовище так величаве, що величавїйшого годі подумати. Тут, де небо з незрівнаною чистотою сьвітить на землю, де знаменитий воздух овіває наші змисли і вдуває в наші серця чари нової розкоші житя... тут в сім цьвітнику природи красує ся яко найкрасша цьвітка: Монте Карльо....“ А дальше сказано: „Довгий час був погляд, що Монте Карльо то лиш місце збиткованого житя і хорим годі єго дораджувати за місце до уживаня курациї, але в послїдних роках прийшли люди до переконя, що нема на зиму лїпшого місця курацийного, як Монте Карльо. А як там легко тепер дістати ся до того раю на земли.... Говорено, що Монте Карльо то дуже дороге місто і пожирає великі гроші; тепер же гостина в сім благословленім місци приступна не лиш для висших десяти тисячів, але й для низших соток тисячів. Поляреса і портмонетки не треба так набивати як давнїйше, а банкноти розлїтають ся тут не скорше як де инде, або як то дехто хотїв би вмовити в цїлий сьвіт. Монте Карльо притягало і буде притягати. Оно подає так богато інтересного і займавого, що прожиті тут днї зачисляють ся до найкрасших в нашім житю і ми зачинаємо за ним вже тоді тужити, коли стаємо на дошку при зелїзничім ваґонї, що має нас повезти в своясі.“

Париж 9 марта. „Temps“ доносить з Тананаріво (на Мадаґаскарі), що цїла російска ескадра уступила з вод Мадаґаскару і поплила назад до Джибутї. (Так отже фльотї Рождественского не удалось вже хоч би лиш побачити японьскі води!)

Льондон 9 марта. „Times“ доносить з Петербурга під вчерашною датою: До Царского Села наспіла нинї по полудни поважна вість. Куропаткін доніс, що великі сили неприятеля знаходять ся на північнім заходї від Мукдена і змушують єго до безпроволочного відвороту.

Токіо 9 марта. (Бюро Райтера). Куропаткін очевидно побитий. Битва ся була найлютїйша з цїлої війни.

Токіо 9 марта. (Урядово) МаршалокОяма доносить дня 8 с. м., що Росияни побиті у всїх напрямах. Нинї (в середу) рано мали они розпочати відворот. Японьска армія пустилась енерґічно в погоню за неприятелем.

Мукден 9 марта. Петерб. Аґ. тел., дня 8 с. м. 11 год. рано: Борба на захід від Мукдена тревaє від трох днїв. Войска російскі уступають зі своїх позиций над рікою Ша і на лївім крилї до уфортифікованої лїнії над рікою Гун. Віддїли японьскі, що посувають ся на північ від Мукдену, зближили ся до зелїзницї аж на 3 версти. Японьскі ґранати бють в зелїзницю.

Мукден 9 марта. Петербурґска аґентия телеґрафічна доносить під датою 8 с. м., 10 г. рано: На північний захід від Мукдена сильна канонада не устає; мури домів в Мукденї аж дрожать від напору воздуха. Битва лютить ся на цісарских гробах.

Курс львівский.

Дня 8-го марта 1905.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	545·—	555·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	589·—	595·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	320·—
II. Листи заставнї за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот $4\frac{1}{2}$%	101·50	—·—
$4\frac{1}{2}$% листи застав. Банку краєв.	101·80	—·—
4% листи застав. Банку краєв. .	99·40	100·10
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в $41\frac{1}{2}$ лїт.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·50	100·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	100·—	100·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}$% . .	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·90	99·60
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·60	100·90
„ м. Львова 4% по 200 кор.	97·40	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	87·—	93·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	55·—	57·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	34·—	36·—
Італіяньск. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	65·—	69·—
Базилїка 10 кор. (Курс віденьский) . .	23·—	25·—
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок нїмецких	117·30	111.90
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
2·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
2·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі нинї, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

Другий „лист з Монако“ також з падолиста, але вже з 1904 р. зачинає ся так само від іменин князя Альберта і єсть перерібкою попередного, в котрім повтаряють ся навіть ті самі слова. Шумний єго початок такий: „Зелїзні язики столичної церкви, котрі дня 15 падолиста що року скликують жителїв Монака на торжественне богослуженє з нагоди іменин їх володїтеля Альберта I., оповіщають рівночасно і другу подію в сім маленькім краю: урядовий початок нового сезону. Так постановляє традиция і старий сьвятий звичай.“ (Що то новий сезон для рулєти і Трант е Карант, того реклями очевидно не каже, лиш так само як попередна говорить о торжестві сонця і цьвітів та о раю на земли, котрий ми утратили через гріх прародителїв, а дальше говорить ся дословно як в попереднім листї):... „тепер же гостина в сім благословленім місци приступна не лиш для висших десяти тисячів, але й для низших соток тисячів. Поляреса і портмонетки не потреба так набивати, як давнїйше“ і т. д., як попереду.

Се лиш коротенькі вимки із довжезних статий, уміщених не між анонсами ґазети, але в части научній і інформацийній. І хтож здогадав би ся, хто повірив би, що се проста реклями, грубо платна реклями, уміщена банком в Монте Карльо в одній із найперших віденьских ґазет і обчислена якраз на тоті низші сотки тисячів, на котрі банк якраз найбільше спекулює, а котрі якраз суть читателями тої ґазети? — Се також закулїсова справа та й до того ще подвійна: закулїсова справа банку в Монте Карльо і закулїсова справа ґазет, котрі иноді в передових статях громами кидають на нори гри і взивають полїцию до помочи, а в части інформацийній показують дорогу до тих нор і ваблять до них цїлою силою вимови і перекопуваня!

Иньшого рода реклями бувають обчислені вже просто на грачів. Они появляють ся принагідно, від часу до часу, і то вже не перед сезоном, але підчас него, звичайно під викликуючими сензацию заголовками, як ось тота про д-ра Мунпа, про котру ми вже попереду розказали. „Сензация з Монте Карльо“, „Дїдьча машина д-ра Мунпа“, „Чоловік з Монте Карльо“ — то сензацийні заголовки реклями, котра в січни сего року, отже якраз серед сезону в Монте Карльо, обігла всї великі і малі і ще меньші ґазети в цїлій Европі та очевидно, що й в Америцї, а певно не без хісна для банку в Монте Карльо. Тому, хто єї видумав, і великим ґазетам, що єї перші пустили в сьвіт, мусів банк грубо заплатити; але він на тім зискав, бо тисячі иньших ґазет повторили єї безплатно і рознесли поміж ті низші сотки тисячів, котрих банкови як найбільше потреба.

Такі сензацийні реклями пускає банк в сьвіт лиш що кілька лїт, коли они вже забули ся. З старої сензациї робить ся нову, з Анґлїйця робить ся Нїмця, з Нїмця Француза, а інтерес іде і оплачує ся грубо. Одні ґазети повтаряють їх за другими, розводять дискусию над сензациями, розбирають можність і неможність виграня, правдивість і неправдивість вісти, а Монте Карльо і єго дім гри вбиває ся публицї добре в память. Так стають ся многі ґазети навіть зовсім несьвідомо помічниками банку, що наганяють єму грачів. Та й щож дивного? І редактори люди; не всї бувають на стілько бистроумні і так всесторонно образовані, щоби могли зараз пізнати ся на звичайній реклямі або пізнавши на ній, змірковати, кілько она може наробити лиха.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).